

2009 Eesti MV-d korraldamas

2009 Sloveenias

on programmis orienteerumine lisa-
vimmkaga. Vimka on rajameistri otsus-
tada. Oleme joogipunktis keedetud
mune söönud, puid ja kassipilte loen-
danud, rääkimata reljeefi ja mälu järgi
jooksmisest. On olnud rogaini tüüpi
jookse, kus läbitud punktide väärtus
selgub alles hiljem loosimise käigus, või
segateade, kus meesvõistleja tõmbab
loosiga naispaarilise ja jooksurajal saa-
dud aega on parandatud näiteks noo-
levisete või trahvi- ja boonusminutite
loosiga. Seeläbi antakse ka mitte kõige
kiiremate jalgadega klubiliikmetele või-
malus Aasta Ketziks tulla. Järgneb sauna,
söök-jook ja meelelahutus, kus tunnus-
tame hooaja tublimaid ja valime muid
eesrindlikke tegijaid (Aasta Kostüüm,
Aasta Kompott, Aasta Tegija, Aasta
Tigu jms). 2005. aastast alates on saa-
nud traditsiooniks pärast sauna riietuda
kostümeeritult – nii läheb pidu kiiremi-
ni käima ja selleks mõeldakse alati uus
dress-code.

fotod: Liina Jõgisuu

Mida põnevat meil toimub?

▣ Talvel toimuvad ühised jooksu-
treeningud 1–2 korda nädalas ja
mõned pikemad matkad a’la „Pekist
priiks” ja rabamatkad.

▣ Üheskoos väisame üle-eestilisi
o-võistlusi.

▣ Igal aastal püüame teha ka pikema
suvisese puhke- ja võistlusreisi mõne-
le suuremale Euroopa mitmepäeva-
võistlusele (käidud on Sloveenias,
Horvaatias, Ungaris, Slovakkias,
Tšehhis, Soomes, Lätis ja Leedus).

▣ Iga aasta korraldame Tallinnas nelja-
päevaku ja muu orienteerumisvõistluse
(2005 korraldasime Jüriöö teatejooksu
(OK Kosega kahasse), 2007 Eesti MV
RO (OK Okasega kahasse), 2009 Eesti
MV lühirajal ja MN21 teates esmakord-
selt väljaspool Eestit Lätis, lisaks mit-
med Tallinna meistrivõistlused).

▣ Koguneme juba aastaid kevadlaag-
risesse, kus lihvime o-tehnikat nii metsas
kui ka toas ja teeme plaane eesoota-
vaks hooajaks.

▣ Aasta lõpetame tavapäraselt „Aasta
Ketzi” nime kandva üritusega. Ka jõulu-
pidusid oleme koos pidanud.

Hooaja lõpetamisest on saa- nud traditsioon

Esimese orienteerumisosakonna
hooaja lõpuürituse korraldasime 2001.
aastal Harkujärvel. Sellest alates on
lõpuüritus toimunud igal aastal. Alates
2002. aastast kannab üritus nime
„Aasta Ketz”, kus sportliku poole peal

„Aasta Ketz” 2011

„Aasta Ketz” 2014

Sel aastal seadsime end suunaga Haanjasse

Rajameistri austava ülesande sai klubiliige Kalle, kes vana laskesuusatajana käis välja idee sportlik osa läbi viia laskeorienteerumisena. Välilasketiire Tallinna lähedal pole ja nii saigi valitud Haanja, kus on teada-tuntud head maastikud ja orienteerumiskaardid. Kaardipõhjad andis meile lahkesti Sixten Sild (OK Võru), tänu talle selle eest! Ürituse korraldamiseks tuli võtta Haanja vallast luba ja kokku leppida tiiru valdajaga võistluse läbiviimine. Suuresti tänu Priit Naruskile see võistlus üldse toimuma sai, sest tema toimetas võistluspäevaks tiiru relvad (umbes 10 tk) ja oli vastutav isik tiirus kogu võistluspäeva vältel. Suur tänu talle! Rajameister käis septembri lõpus rada ette valmistamas ja kõik sujus tõrgeteta.

Start-finiš oli Haanja lasketiirus

Võistlusmaastik jäi Haanja ja Kurgjärve vahelisele alale. Kaart oli aastast 2006, ilma parandusteta ja parema

loetavuse huvides mõõtkavas 1:7500, h 5 m. Kasutasime SportIdenti ja lisaks ka rinnanumbreid, et tiirus kohtunike töö ladusamalt läheks. Kasutasime sportrelva kaliibriga 5,6 mm ja kaaluga umbes 4,5 kg. Selle relvaga tuli kaks korda tiirus lamades pakult lasta 50 m pealt. Ühel laskekorral oli lubatud kasutada 5 padrunit ja tabada tuli 115 mm läbimõõduga plekkmärki (tegemist oli laskesuusatamise püstimärgiga). Möödalask tähendas trahvi.

Naistel tuli läbida 4,42 km rada 15 KPga, meestel 7,29 km ja 23 KP. Formaadiks oli 2-ringiline suund-orienteerumine eraldistardist, kus võistleja sai kahepoolse kaardi.

Esimeses tiirus tähendas möödalask trahviks ühte lisaminutit, teise tiiru trahviks tuli metsas nii palju KPsid uuesti võtta, kui mööda lasid, kuid kaarti sai vaadata ainult tiirus, st tegemist oli mälu-orienteerumisega. Enne stardipauku instrueeriti osavõtjaid, kuidas relva kasutada, ja kõik said teha proovilaskmise märklehte. Siis olid kõik ettevalmistused tehtud ja saime alustada startidega.

Rajameistri kommentaar

Osalejad olid ülitublid ja said laskmisega suurepäraselt hakkama. 200 võimalikust trahvist saadi kokku ainult 28 trahvi ehk siis lasketäpsuseks kogu pundi peale 86%. Kõva tulemus! Võitjal Matil oli tiirus kõige keerulisem hakkama saada, aga ta oli metsas selle eest topelt kiirem. Matile oleks tulnud anda vasakukäeline relv, aga seda meil polnud. Õnneks pooled lasud läksid pihta. Väga hea tulemus! Teisi vasakukäelisi laskjaid võistlejate seas ei olnud. Kiirtuld ja väga täpselt lasid Dan, Viljar, Kristiina, Anneli Pello, Tarmo, Tanel ja Andres, kui välja arvata kummalgi üks õnnetu päästikupuudutus.

Kõik olid tiirus väga korrektsed, relvadega ei tekkinud ühtegi ohtlikku olukorda ning hea, et kõik jõudsid tervelt ja õnnelikult ka metsast välja!

Võistlejate kommentaar

- Kalle korraldas superlaheda jooksu! Kõik o-korraldajad peaksid sellist tõusvat talenti rohkem kasutama rajameistrina päevakutel, MMil jne. Priit Narusk viitsis terve päeva meid ohjata, selle eest tänu ja boonuseks suvel vähemalt ühe KP piires aitaks lahti joosta.
- Iga aasta tundub, et nüüd on lagi käes, kuid võta näpust!
- Lasketiirus oli närv ikka sees küll, aga tegin *rapid fire*'it.
- Lasud kukutasid kõik märgid, mis andis väga positiivse emotsiooni. Hobina oleks laske-o ikka väga *cool* ala.

Kokkuvõtvad mõtisklused ja sihid tulevikuks

2014. aasta orienteerumishooajaga võime rahule jääda. Korraldasime kaks Tallinna neljapäevakut ja Tallinna MV sprinditeates. Tundus, et osalejad jäid rahule.

Saavutatud tulemuste osas väärib esiletõstmist Mati ja Marguse Euroopa meistrititel rogainis, klubi hea esinimine Jukolal ning Eesti MV teateorienteerumises võidetud medalid (N35/40 II koht, M35/40 III koht).

Tulevikku vaadates ei ole me endiselt maha matnud eesmärki võita Saue Tammede meeskonda Eesti MV teateorienteerumises klassis H60 (küll me ükskord sinna jõuame!) Ja kindlasti jätkub sõbralik konkurents LSFIGa!

Üldisem eesmärk on olla aktiivne EOLi klubi, kuid peamine on siiski see, et üks seltskond saaks koos meeldivalt ja sportlikult aega veeta.

Kuidas kustutati orienteerumisjagu TON päevakutel

foto: Tarmo Klaar

2013 sügiseks oli olukord küps – Rein Unt enam ei soovinud ja keegi teine vist ei tahtnud Tallinna Neljapäevakuid vedada. Mina tahtsin. Ja lubatigi!

MAIT TÕNISSON

Tallinna neljapäevakute peakorraldamine erineb mõnevõrra teiste päevakute või nädalavahetuse võistluse korraldamisest. Ühelt poolt on justnagu lihtsalt päevak, teiselt poolt on sul platsil pealt 500 inimest, kelle janu kvaliteetse orienteerumisteenuse järele tuleb edukalt kustutada. Kohustus-vastutus on päris suur.

TONi poliitika on olnud ja jääb selliseks, et neljapäevakud toimuvad valdavalt headel päevakumaastikel, mitte ainult Nõmme-Männiku-Pirita kolmnurgas, kus osalejate arvud garanteeritud. TON püüab pakkuda kvaliteeti nii korralduse, parkimise, radade kui ka kaartide osas. Kalendri koostamisel tegin Tallinna lähiumbruse maastikest nimekirja. Analüüsisin, kus ja kui palju on neljapäevakuid ja teisipäevakuid korraldatud. Panin mängu oma teadmised, kes kus kaarti joonistab ja milline maastik võistluse korraldamise järel päevakute tarvis n-ö vabaks jääb. Pisut jälgisin ka, millistel maastikel on olnud rohkem osalejaid ja millised platsid päevakurahvale rohkem meeldivad. Paljud korraldajad-rajameistrid on päevakuid juba aastaid teinud ja pakkusid ka ise päevakumaastikke. Lisaks leidsin juurde vahvaid uusi korraldajaid, nagu näiteks Laulasmaa SK, OK Põrgupõhja, Norma OK. Kogu sellest mitme muutujaga puslest koorus välja kalender, mida tuli asuda kooskõlastama maaomanikega, omavalitsustega, looduskaitsetega jne.

Väljakutset pakkuv ülesanne!

Noitsamadest kooskõlastamistest võiks aga suisa eraldi artikli kirjutada. Kuis ammuootamatult selgub, et vaatamata sellele, et Tallinnas Merimetsas igal kevadel puu alla grill huugab, on orienteerumistegevus ses metsatukas problemaatiline, kuna võib häirida seal pesitsevat kanakulli. Kuidas lahkelt oma krunti parklaks pakkunud maaomaniku nägu pikaks venib, kui selgub, et platsile on planeeritud saabuma pealt paarsada sõidukit. Kuidas teine maaomanik sedavõrd pelgab võimalikku õlileket parklas, et aastaid söötis oleva maa kasutamist mitte lubada ei saa. Ja kuidas kolmas maaomanik ise vajalike kohalike inimestega suhtleb, et neljapäevakulised ikka tulla saaksid jne. **Palju huvitavaid inimesi!**

Õppisin kogu hooaja jooksul, õpetajaiks-toetajaiks TONI raudvarad Mati Poom, Triina-Britt Preden ja Rein Unt. Ses mõttes oli hea lollikindel teha, et alati olid käepärast isikud, kes teadsid, kuidas asi käib. Järeleproovitud tööprotsess töötas.

foto: Tarmo Klaar

Võistluste peakorraldajana olin seda meelt, et kui peakorraldaja on oma töö hästi teinud, siis saab ta võistluspäevadel hästi korraldatud võistlust jälgida. Neljapäevakuil päris nii ei saa. Esiteks ei meeldi mulle ainult kamanadada, vaid panen ka ise käed külge, ja teiseks on iga neljapäev uus seltskond kohal, kellele tuleb õpetada, kuidas telgid püsti lähevad, missugune telk kuhu läheb jne.

Korraldajad on kõik maru mõnused inimesed, kes omast vabast ajast tulevad hingesugulastele rõõmu valmistama. Neil on küll vahel raske tööpäeval kella 15:00ks piisava arvu inimestega kohale jõuda, neil ei ole alati ka mahti enne kogu vajalikku tegevust läbi mõelda, kuid nad on enamasti rõõmus seltskond, kes kangesti tahab midagi teha. Oli uusi hakkajaid, kes olid aegsasti platsis ja keda tuli vaid õigele teele suunata. Oli kogunud tegijaid, keda ei tasunud segada. Oli ka selliseid vanu tegijaid, kes end taasnägemisrõõmus lõugupidi kinni unustavad ja keda tuli tagant utsitada, et esimeste saabujate ajaks keskus ikka püsti oleks. Kogenumad varuvad teedkohvid-võileivad-pirukad ning võtavad päevakut võimalusena sõpradega midagi koos teha. Koostegemise ja mõttekaaslastele võimaluse pakkumise rõõm ei kipu lahtuma ka kogu päeva sadavas vihmas. **Päevakutegemisel on oma fiiling – seda tuleb hoida! TON omalt poolt proovib korraldajaid motiveerida tasuta osaluskordade,**

väikse taskuraha ja kringlisöömiseiga lõpuüritusel.

Hooajal 2014 sain mitmel korral kinnitust, et oma silm on kuningas, ning usalda, aga kontrolli. Paljud keskuse soovitusel tulevad kaardi- ja rajameistrite käest. Omajagu päevakukeskusi tuli siiski algselt plaanitud mujale viia ja mõned kasutatud keskused ei kõlvanud. Markantseim näide on kindlasti Saustinõmme päevakuparklaks valitud põld, kuhu viiv 1,5 km pikkune põlluserv muutus päev otsa sadanud vihmas pea läbimatuks. Adrenaliini taga ajavaile sohvreile oli see trass vahva, alalhoidlikumad läbisid selle 1,5 km edasi-tagasi jalgsi ning oma võimeid üle hinnanud autod tõmbas korraldajate džiiip pehmest pinnasest välja. Kurioosne lugu parklaga oli ka Padisel. Seal jäi esiti korralikult kooskõlastatud parklapõld niiduki purunemise tõttu niitmata ja kui siis pika rohu sees parkimisega arvestanud korraldajad aegsasti platsile jõuda üritasid, ilmnas, et parklaplatsile viiv põllutee on sootuks üles küntud.

Parkimine on alati omaette ooper. Need, kes pole seda varem korraldanud, kipuvad masinate sättimise keerukust alahindama ja võivad 223 auto paigutamisel pisut hätta jääda. Esimesed autod saabuvad varakult ning kaose vältimiseks on vaja nad kohe õigesse kohta panna. Minu hinnangul on neid iseteadlikke juhte vähemaks jäänud, kes, vaatamata parkijate meelärä-heitvatele pingutustele, oma armsa

sõiduvahendi ikka omatahtsi pargivad. Klassikaks on muutunud ka juhud, kus seenelised-marjulised või lihtsalt möödasõitjad päevakuparkijate poolt karmikäeliselt ära pargitakse. **Päevakulisi aga tuleb kiita selle eest, et parklad jäävad pärast üritust puhtaks! Hea julge tunne on maaomanikega kokkuleppeid teha, sest saan kindel olla, et orienteeruja rämpsu maha ei jäta! Aitäh!**

Pisut probleemsem on olukord võistlushullunutega. Paraku leidub ikka orienteerujaid, kes sekundite võitmiseks või omaenda vigade paranduseks ei pea paljudeks hekke raadada või suisa lillepeenrais tampida. Pahatihti jääb taolistel isendeil veel õigust ülegi. Nad suudavad neid korrale kutsuma tulnuile jooksu pealt tsiteerida seadusepügalaid, mis lubavat aiaga mittepiiratud koduõuesid valimatult läbida. Oliivroheline värv kaardil õiget orienteerumisvandaali ei peata – seda teavad rajameistrid hästi ja püüavad kõigest hingest loogilisi liikumisteid viljapõldudest, kartulimaadest ja hoovidest eemal hoida. Kuid nii nagu on lahendamata küsimused, kuhu kaob raha ja millest tekib tolm, on ka ennustamatu võistlushimulise päevakulise trajektor kahe kontrollpunkti vahel.

foto: Kõhala

foto: Tarmo Klaar

foto: Kõhala

Päevakumaastiku peaaegu et kõige olulisem kriteerium on sobiva keskuse olemasolu parklaga 200-le autole. Enne maastiku kalendrisse kinnitamist pidin olema suhteliselt kindel, et ka keskus on olemas.

Rajad

Neljapäevaku rajad ei ole tinn-tinn, et punktid metsa ja parim selgub niikui-nii! Neljapäevaku radadega võib rajameistritööd alustada või katsetada küll, aga haltuurat teha ei tohi! Päevakuline saab aru küll, kui rajameister üle jala on lasknud. TON päevakutel on välja kujunenud päris hea rajameistrite kaader, kes oma tööd tunnevad ja seda hästi teevad. Igal aastal saab ka mõni uustulnuk kätt proovida, ja eks hiljem ole näha, kas see jäi vaid prooviks või on ta järgmise hooaja tarbeks kogemuse võrra rikkam. Arvan, et RAJA MEISTER on aus ja uhke amet. Sel hooajal õnnestus Duncan'i abiga igale rajameistrile ka oma rajameistrisärk selga õmmelda.

Hooaja hakul analüüsisin osavõtjate arve osalusklassides ja jagasin päevakulised üheteistkümmene, enam-vähem sarnase osavõtjatearvuga (mittenööri)raja vahel. Rajameistritel oli valdavalt hea meel, et neil endil klasside ühitamise tööd teha ei tulnud. Osalejad jäid ka rahule. Mõned parandusettepanekud hooaja lõpul tulid ja need saavad ilmselt uuel hooajal ka sisse viidud.

Osalejad

Sel aastal osales TON neljapäevakuil 2350 inimest. Suurima osavõtjaskonnaga oli üle-eestilise orienteerumispäeva päevak Pirital 787 osalejaga. Üle 700 osalejaga päevakud olid ka Lauupeo aegne päevak Männikul (742) ja imekena kevadpäevaga avaüritus Merimetsas

foto: Tarmo Klaar

Tänu firma Duncan'ile said rajameistrid sel hooajal ametisärgid selga tõmmata

foto: Tarmo Klaar

Pere on minuga päevakul kaasas – väiksemad lapsed mängutelgis ja nõörijal, vanem poeg finišis aega võtmas, kallid kaasa metsas kontrollpunkte avastamas

(711). Keilasse kogunes 690 päevakusõpra. Pidevas vihmasajus toimunud Jägala neljapäevakule tuli 378 tõsi-usklikku päevakulist. Keskmiselt osales ühel TON neljapäevakul 572 orienteerujat, koos lisapäevakuga 558 orienteerujat. Aasta alguses seadsin eesmärgiks jõuda keskmiselt 600 osalejani. Sellest jäi puudu.

Osalejate arvu suurendamine on muidugi hea eesmärk. Kuid ehk isegi olulisem on kohaletulnuile hea teenuse pakkumine. 971 alaga tutvuma tulnud inimest sai kirja vaid ühe osaluskorra. Küsimusele, miks vaid ühe, minul küll praegu vastust ei ole. Ma ei tea. Kuid usun, et kui suudame pakkuda paremat teenust, ei pruugi vaid üks kord metsa jõudnute arv väheneda, kuid osalejate üldarv suureneb kindlasti. Loodan peakorraldada ka 1000 osalejaga päevakut, kuigi praeguse organisatsiooni ja korraldusprotsesside lagi on kuskil 800 juures. **Tuleb areneda!**

Koduleht ja näöraamat

Kindlasti soovisin parandada Tallinna neljapäevakute teabe kättesaadavust ehk otse öeldes: parandada kodulehte. Tarmo Klaarile pakkus asi samuti huvi ning peasjalikult tema vedamisel saimegi hooaja hakuks uue kodulehe,

kuhu sai lihtsamini rohkem infot üles riputada. Tagantjärele targana võinuks võistluskeskuste asukohad juba varavarakult üles seada – hooaja hakul tegin seda pärast eelmise päevaku toimumist. Tulemused ja Uve Nummert'i tehtav rajajoonistamine on enamasti sama päeva õhtuks veebilehel üleväl. Ma arvan, et nii leht, kui sealolev informatsioon oli päris hea, kuid saab paremini.

Uueks hooajaks juba mõtteid ja lahendusi on. Üks mu salajane suur eesmärk on tekitada päevakurahvas kokkuhoidmistunnet. Üks võimalus seda sihti saavutada on sotsiaalmeedia kasutamine, ja sestap saigi suurem hing sisse puhutud ka TONi Facebookilehele ning iga päevaku kohta ka post üllitit. Arvan, et väike samm suure eesmärgi poole sai astunud – FB lehel on tänaseks 544 jälgijat.

Lastehoid

Üle mitme-setme aasta oli Tallinna neljapäevakuil taas avatud lastehoid, kuhu isa-ema-vanaema-vanaisa said oma nooremad võsud jätta ja ise metsarõõme nautida. Palju lastehoiule vajalikku varustust andsid Egmont ja Vunder.

Lastehoid oli mängimiseks vaba kõigile, kuid kui lapsed jäid hoidja vastutada, siis küsisime kahe euro suurust tasu pere pealt. Raha läks hoidja tasuks. Kaks korda suve jooksul kattis see raha hoidjatasu ära, ülejäänud korrad tuli

foto: Mait Tonisson

Taasavatud TONI päevakute lasteaed sai mitmeid positiivseid äramärkimisi. Suure panuse andsid firmad Egmont ja Vunder varustuse näol

juurde maksta. Kliendid olid väga rahul ja lastehoid sai mitmeid positiivseid äramärkimisi ka „Suures päevakuliste küsitluses“. Oli ka peresid, kelle jaoks tasuline lastehoid oli sedavõrd suur pühaduse teotus, et sinna mitte mängimagi ei kõlvanud tulla ja kes kramplikult eemal jalutasid.

Lastehoidjaga oli pisut probleeme. Kevadel kokku lepitu ei pidanud teps mitte ja sedaviisi tuli mul endal päris mitu korda lapsehoidja rollis üles astuda. Nelja lapse isana ei olnud see suur probleem ja ma sain endale palju väikseid sõpru, kes senimaani ootamatult tere ütlevad.

Suve lõpu poole leidsin parema lähendusena lapsehoidjad kohalike lasteaiakasvatavate ja huvialaringi juhtide seast. Sedasi kavatsen ka tuleval hooajal toimida. **Iga päev lastega töötavil inimestel jagus orienteerujate lastele vaid kiidusõnu – pidid olema keskmisest märksa tublimad!**

Miks ma seda teen?

Mulle meeldib! Ma väga palju muud ei oska ka. Sedasi saan pakkuda päris suurele hulgale rahvale rõõmu ja rahuolu. See on hea tunne!

Minu arusaam päevakutest ja „päris“ o-võistlustest muutus sel suvel pisut. Varasemalt nuputasin, kuidas o-rahvas päevakutelt võistlustele saada, nüüd oskan juba padupäevakulisele kohaselt kulmu kergitada: „Võistlema? Nädalavahetusel? Milleks?“

Päevakute peakorraldamine paraku ära ei toida. Kuigi võiks. Arvan, et mu töö üks eesmärke võikski olla üritust kuidagi kahjustamata jõuda niikaugemale, et peakorraldaja töö võimaldaks ots otsaga toime tulla. Siirast entusiasmist, õhust ja armastusest tehtud asjad on enamasti tehtud superhästi. Kuid usun, et orienteerumises laialt levinud mudel,

kus peakorraldusi tehakse pere, töö ja uneaja arvelt, ei ole jätkusuutlik. Vähemasti mina nii andekas ei ole. Kärgisin sel suvel oma vajadusi tugevalt ja sain vastutasuks imelise päevakuuve, kus murede ja rõõmude summa andis rahuolu.

Perega on mul ses suhtes hästi, et ta on suures osas minuga päevakul kaasas – väikesed lapsed mängutelgis ja nõõri-rajal, vanem poeg finišis aega võtmas ja kallid kaasa metsas kontrollpunkte avastamas. Varajase kohalesõidu ja hilise kojujõudmise muutsime vahvaks kogupereürituseks. See võikski olla mu visioon või missioon – kinnistada neljapäevaõhtu orienteerujarahva vahvaks kogupereõhtuks, kus saab sportlikult aega veeta, koos olla, sõpradega juttu puhuda. Kust ei ole kiiret arvutite taha splittide ja trakkide, viidjetite ja gaadžedite seltsi pseudoorienteeruma.

Päevakud on kahtlemata parim koht orienteerumise- ga alustamiseks ja ala pro- pageerimiseks. Sel aastal pakkusid kevade poole LSF-i klubi aktivistid algajaile võimalust koos juhenda- jaga orienteerumistarkusi omandada. Esimestel kor- dadel oli huvi päris vilgas, suve arenedes see hajus. Loodan, et ka tuleval kevadel on LSF-istel jak- su mõned koolitused läbi viia.

foto: Tarmo Klar

foto: Kõhala

2015

Hooaja kalendri koostamine käib. Veel selle aastanumbri sees saab see paika. Siis läheb kooskõlastamiseks, mis kestab poole suveni. Uusi ideid on ka, millele tuleb kate ja tegijad leida. 2014. aasta oli minu jaoks sisseela- mishooaeg – siit saab juba toimivat lõhkumata uute ideedega edasi minna. Ühtegi vekslit peale selle, et 2015. aasta tuleb vahva päevakuuhooaeg, ma praegu välja ei anna, ehk – me ei luba midagi aga hiljem täidame kõik oma lubadused!